

Ob koncu šolskega leta v „otroškem vrtcu.“

Končano, bratci in sestré
Končano nam je jedno leto;
Prehitro pač minulo je —
Se zdi, da komaj je začeto!

Minùl je ž njim nam zlati čas,
Minulo skupno radovanje;
Življenje pusto zdaj za nas
Pričnè — življenje se vsakdanje.

Kolíko krasnih ur in dníj
Smo tu, v otroškem vrtu, vžili;
Smo vžili dosti radosti,
Tu vedno smo veseli bili!

Zdaj tekali, zdaj skákali,
Zdaj igre lepe smo igrali;
Zdaj pevali — ne plákali —
Ves dan se skupno radovali. —

Takó igraje dan za dnem —
Smo jedno leto dovršili,
A mnogo navkov tudi v njem
Prav lepih smo si pridobili.

Zató zahvala bodi vsem,
Ki vrt so ta nam oskrbeli
Za vse dobrote, ki smo v njem
V preteklem letu jih prejeli.

Ko drugo leto se pričnè,
V vrtec hočemo hoditi
Mi dečki in dekleta me
Domá in tukaj pridni biti.

dr. H. Z.

Kdor ne uboga, tepe ga nadloga.

Prizor iz žabjega življenja.

(Spisal Jožko G. Planinec.)

Oče Žabar.

Mati Žaba.

Mali Paglavček.

Žabica, njegova sestra.

I.

Kraj: Tolmun v potoku konec vasi. — *Čas:* Vroč poleten popóludne.
(Paglavček in žabica sedita na skalici, ki moli iz vode. Paglavček je ujel ravno veliko muho in jo slatno pohrustal.)

Paglavček: Oj to pa to! (Pogradi se po rejenem trebuščeku). To se prileže! Vidiš jo, sestrice tam-lè na oni bilki sedi še jedna prav lepa. Skoči za njo!

Žabica: Ne maram. Nisem prav nič lačna; saj smo še le pojužinali.

Paglavček: Nič ne dé. Pečenka se prileže tudi še po južini. Bodem jo pa jaz.
(Zažene se za muho, sedečo na bilki, a ta odleti še o pravem času. Ves moker se skobali Paglavček zopet na skalico.)

Žabica (se mu smeje): No, sedaj pa imaš pečenko. Daj, daj še meni košček!

Paglavček: O, nič ne dè. Sedaj imam vže tudi jaz dosti. Pojdi sestrice, greva tjà na breg! Tam-lè na oni grivi se prijetneje sedi in jaz ti hočem povedati nekaj prav lepega. (Oba splavata na breg in sedeta v travo pod veliko kalužnico.)

Žabica: No sedaj pa le povej svoje skrivnosti.